

จดหมายจากดาวอังคาร

เล่ม ๑

สะท้อนใจ

ไซไฟ / Sci-fi

มนุษย์ในอนาคต

กำลังใจ / Self Help

ปรัชญาชีวิต / ธรรมะ

รักษาใจ / Heal Mind

Emotional Storytelling

ใจผู้เขียน

วันที่มนุษย์ก้าวเท้าขึ้นสู่อวกาศ
โลกไม่ได้เปลี่ยนไปมากนัก
แต่หัวใจของเราเปลี่ยนไปโดยไม่รู้ตัว
เมื่ออยู่ห่างโลกออกไป 225 ล้านกิโลเมตร
สิ่งที่เคยสำคัญกลับเลือนลาง
ส่วนสิ่งที่เคยมองข้ามกลับกลายเป็นแก่นแท้
ที่ทำให้เรายังอยากลืมตาตื่นขึ้นมาทุกเช้า

หนังสือเล่มนี้คือจดหมายจากคนคนหนึ่ง
ที่เดินทางออกจากโลก เพื่อค้นพบบางอย่างในใจตัวเอง
บางครั้งคือความเจ็บ บางครั้งคือความหวัง
บางครั้งคือความรักที่ไม่เคยถูกพูดออกมา

และบางครั้ง... คือคำตอบที่เคยตามหามาทั้งชีวิต

หวังว่าจดหมายจากดาวอังคารเล่มนี้
จะเดินทางมาถึงหัวใจของท่าน
อย่างนุ่มนวลพอ ๆ กับที่ฉันได้เขียนมันขึ้นมา

อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา

ผู้เขียน
ฐานปฏิบัติการ 'Utong-39'

สารบัญ

วันแรกบนดาวอังคาร	4
ห้องเจียบที่เต็มไปด้วยเสียงของตัวเอง	5
จดหมายถึงโลก	6
จดหมายถึงคนที่กำลังเหนื่อย	7
จดหมายถึงผู้ที่กำลังค้นหาความรัก	8
จดหมายถึงตัวเองเมื่อสิบปีก่อน	9
จดหมายถึงผู้ที่กำลังสูญเสีย	10
จดหมายถึงคนที่กลัวอนาคต	11
จดหมายถึงคนที่ไม่รู้จะเริ่มต้นใหม่อะไร	12
คืนมืดที่ดาวอังคาร	13
บันทึกว่าด้วยความเหงา	14
บันทึกว่าด้วยความหวัง	15
บันทึกว่าด้วยความรักที่ไม่สมบูรณ์	16
บันทึกว่าด้วยการให้อภัย	17
เพลงที่ฉันได้ยินจากความเจียบ	18
บทสนทนากับเงาของตัวเอง	19
แรงโน้มถ่วงต่ำ กับหัวใจที่หนักเกินไป	20
สิ่งที่ดาวอังคารสอนฉัน	21
สิ่งที่ฉันอยากบอกโลก	22
จดหมายสุดท้าย	23
ปูม	24

◆ 1. วันแรกบนดาวอังคาร

วันที่เท้าสัมผัสพื้นดาวอังคาร
คนทั้งโลกคิดว่าฉันคงรู้สึกยิ่งใหญ่
แต่ความจริงคือ...
ฉันรู้สึกเล็กลงกว่าเดิม

ผืนดินสีแดงทอดยาวสุดสายตา
เงียบจนได้ยินเสียงหัวใจเต้นของตัวเอง
ความว่างเปล่าที่นี่ไม่ได้น่ากลัว
มันเพียงทำให้ “ความจริงของใจ” ดังขึ้น

สิ่งแรก que คิดถึง
ไม่ใช่เทคโนโลยี ไม่ใช่ภารกิจ
แต่คือ “คน”
และคือ “ความอบอุ่น”
ที่เคยเห็นเป็นเรื่องราวธรรมดา

ที่นี่ไม่มีเสียงเมือง
ไม่มีเสียงรถ
ไม่มีเสียงผู้คน
มีแต่เสียงลมหายใจของฉัน
และเสียงของความคิดที่ไม่เคยมีเวลาฟังมาก่อน

♦ 2. ห้องเงียบที่เต็มไปด้วยเสียงของตัวเอง

บนโลก

เรามีเสียงรบกวนมากเกินไป

จนเราไม่ได้ยินหัวใจตัวเองเลย

บนดาวอังคาร...

ความเงียบเป็นครู

มันสอนฉันว่า

– ความกลัว ไม่ได้ดังอย่างที่คิด

– ความเหงา ไม่ใช่ศัตรู

– ความหวัง ไม่เคยหายไปไหน

มันแค่หลบอยู่หลังเสียงดังของโลกเท่านั้นเอง

ฉันเริ่มกลับมาฟังตัวเอง

ฟังแบบจริง ๆ

ฟังแบบที่ไม่ตัดสิน

และพบว่า...

ใต้ความสับสนทั้งหมด

มันมี “ความจริงบางอย่าง”

ที่กำลังรอฉันอยู่

◆ 3. จดหมายถึงโลก

โลกที่รัก

คุณยังสวยเหมือนเดิม

แม้บางวันคุณจะเจ็บ

แม้บางครั้งคุณจะสับสน

แม้มนุษย์จะทำให้คุณเหนื่อย

จนแทบทนไม่ไหว

ฉันอยากให้คุณรู้ว่า...

ฉันยังคิดถึงเสียงทะเล

เสียงฝนแรกของปี

กลิ่นกาแฟตอนเช้า

และรอยยิ้มของผู้คนที่เดินสวนกันโดยไม่รู้จักชื่อ

เรื่องเล็ก ๆ พวกนั้น

กลายเป็นสมบัติเมื่อมาอยู่ที่นี่

ฉันหวังว่าโลกจะไม่ลืม

ว่าความสุขจริง ๆ

ไม่ต้องการอะไรมากกว่า

สิ่งเหล่านั้นเลย

◆ 4. จดหมายถึงคนที่กำลังเหนื่อย

คุณที่กำลังเหนื่อย

ฉันอยู่ห่างจากคุณ 225 ล้านกิโลเมตร

แต่รู้สึกได้ถึงหัวใจของคุณเหมือนอยู่ข้าง ๆ

โลกอาจหนักเกินไป

งานอาจล้น

ความฝันอาจไกล

คนอาจไม่เข้าใจ

แต่ขอให้รู้ไว้ว่า... คุณไม่ผิดที่เหนื่อย

มนุษย์ทุกคนเหนื่อย

แม้แต่นักบินอวกาศที่ต้องเข้มแข็งที่สุด

แค่พัก

ไม่ต้องชนะทุกวัน

ไม่ต้องเก่งกว่าทุกคน

แค่หายใจ

แล้วเริ่มใหม่ในวันพรุ่งนี้

ดาวอังคารรอแสงอาทิตย์ขึ้นใหม่ทุกวันเช่นกัน

ทั้ง ๆ ที่บนนั้นหนาวกว่าที่คุณคิด

แต่แสงอุ่นยังคงมาเสมอ

◆ 5. จดหมายถึงผู้ที่กำลังตามหาความรัก

ความรักไม่ได้หลงทาง
มันแค่กำลังเรียนรู้จะเดินมาหาคุณ

อย่ารู้สึกว่าคุณไร้ค่า
เพียงเพราะใครบางคนมองไม่เห็นคุณ
คนที่ใช่... จะเห็นแสงในดวงตาของคุณ
แม้ในวันที่คุณมืดมนที่สุด

ความรักที่แท้จริง
ไม่รีบ
ไม่เร่ง
ไม่รัง
แค่อยู่
และเติบโตไปด้วยกัน

ถ้าคุณยังไม่เจอ
ก็ไม่ใช่ไร
บนดาวอังคาร
ยังมีพื้นที่ว่างอีกมาก
สำหรับความรักที่กำลังมาช้า
แต่จะมาถึงแน่นอน

◆ 6. จดหมายถึงตัวเองเมื่อสิบปีก่อน

ถึงตัวฉันที่ยังเด็ก
เธอที่ยังร้องไห้กับเรื่องเล็ก ๆ
เธอที่ยังไม่รู้ว่
ความผิดหวังคือครุคนสำคัญ

ถ้าวันนี้เธอนั่งอยู่ตรงหน้า
ฉันจะกุมมือเธอแล้วบอกว่า

“สักวันหนึ่ง...
ทุกแผลจะกลายเป็นแรง
ทุกน้ำตาจะกลายเป็นปัญญา
และทุกความผิดพลาด
จะพาเธอไปเจอคนที่เธอควรเป็นจริง ๆ”

ที่สำคัญที่สุด
อย่ารีบโต
อย่ากลัว
อย่าเกลียดตัวเอง

วันหนึ่งเธอจะขอบคุณตัวเอง
ที่ยังยืนอยู่
แม้โลกจะไม่อ่อนโยนกับเธอเลย

◆ 7. จดหมายถึงผู้ที่กำลังสูญเสีย

ฉันไม่รู้ว่าคุณเสียใครไป
แต่รู้ว่าความเจ็บปวดนั้น
หนักกว่าที่คำพูดจะเอื้อมถึง

บนดาวอังคาร...
แดดเย็นกว่าโลก
แต่แสงก็ยังมีมา
เหมือนความรักของคนที่จากไป
ยังคงอุ่นอยู่ในใจคุณ

อย่าพยายามลืม
ความทรงจำไม่ได้มีไว้ลบ
แต่มีไว้กอด

และอย่าคิดว่าคุณอ่อนแอ
การร้องไห้ไม่ใช่ความพ่ายแพ้
แต่เป็นสัญญาณว่า “คุณรักใครสักคนมากพอ”

วันหนึ่ง... คุณจะยิ้มได้อีกครั้ง
ไม่ใช่เพราะคุณลืมเขา
แต่เพราะเขายังอยู่ในคุณ
ในรูปแบบที่สงบกว่าเดิม

◆ 8. จดหมายถึงคนที่กลัวอนาคต

อนาคตไม่ได้มีด
คุณแค่มยังไม่เปิดไฟในใจตัวเอง

ความกลัวเป็นเรื่องธรรมดา
แม้นักบินอวกาศก็กลัว

ยิ่งใกล้เป้าหมาย ยิ่งกลัวผิด

แต่ความกลัว...
ก็เป็นแรงขับเคลื่อนที่ทรงพลังเช่นกัน

จำไว้นะ
ความกล้าคือการเดินต่อไป
ทั้งที่กลัวอยู่
ไม่ใช่การไม่กลัวเลย

อนาคต...
จะไม่โหดร้ายกับคุณ
ถ้าคุณ...
จะไม่โหดร้ายกับตัวเอง

◆ 9. จดหมายถึงคนที่ไม่รู้จะเริ่มต้นใหม่อย่างไร

การเริ่มต้นใหม่... ไม่จำเป็นต้องยิ่งใหญ่

ไม่ต้องตัดฉัน

ไม่ต้องหนีไปต่างจังหวัด

ไม่ต้องลบความทรงจำ

แค่หายใจให้ลึกขึ้นหนึ่งครั้ง

ลุกขึ้นมาจากเตียง

ดื่มน้ำหนึ่งแก้ว

แล้วบอกตัวเองว่า

“วันนี้ขอเพียงดีกว่าเมื่อวานนิดเดียวก็พอ”

ทุกการเริ่มต้นเล็ก ๆ

จะสะสมเป็นการเปลี่ยนแปลงที่ใหญ่เสมอ

อย่ากดดันตัวเอง

ทุกคนเคยหลงทาง

แม้แต่นักบินอวกาศก็ต้องเช็คแผนที่ใหม่หลายครั้ง

คุณเริ่มใหม่ได้เสมอ

ตราบไตที่คุณยังเลือก “เดิน”

ไม่ใช่ “ยอมแพ้”

◆ 10. ค้นมิดที่ดาวอังคาร

ค้นมิดบนดาวอังคาร
ไม่เหมือนบนโลก
มันมิดแบบเงียบ
มิดแบบลึก
มิดแบบที่ความคิดทุกอย่าง
ลอยขึ้นมาชัดเจนเกินไป

ค้นนั้น
ฉันถามตัวเองว่า

- ฉันต้องการอะไรจริง ๆ?
- ฉันขยันเพื่ออะไร?
- ฉันกลัวอะไรอยู่?
- ฉันกำลังวิ่งหนีหรือวิ่งหา?

คำตอบไม่ได้มาในค้นนั้น
แต่ความมิดมีคุณค่า
เพราะมันทำให้เราเห็น “แสงของใจ” ชัดขึ้น

บางครั้งเราต้องหลงในความมิด
เพื่อเรียนรู้ว่าตัวเองโหยหาแสงแบบไหน

◆ 11. บันทึกว่าด้วยความเหงา

ความเหงา...

ไม่ใช่ปีศาจ

ความเหงา...

นั่งข้างฉันเหมือนเพื่อนเก่า

เราไม่ค่อยคุยกันบนโลก

เพราะมีเสียงอื่นกลบ

แต่ที่นี่...

เราได้ทบทวนความจริงร่วมกันว่า

— เหงา = ขาดการเชื่อมโยง

— และการเชื่อมโยงเริ่มจาก

“เชื่อมกันกับตัวเองไว้ก่อน”

เมื่อคุณรักตัวเองได้จริง

ความเหงาจะไม่ใช่สิ่งที่ต้องหนี

แต่เป็นพื้นที่สงบ

ที่ทำให้คุณได้รู้จักใจตัวเอง

◆ 12. บันทึกว่าด้วยความหวัง

ความหวังเป็นสิ่งแปลก
มันเบาเหมือนฝุ่นอวกาศ
แต่มีกำลังมากพอ
ที่จะพยุงทั้งจักรวาลให้เดินต่อ

ฉันค้นพบว่า
เรามักสิ้นหวังในวันที่เหนื่อย
ไม่ใช่วันที่ทุกอย่างพัง

ถ้าคุณพักพอ
หัวใจก็ยังอยากเดินต่อไปเอง

ความหวัง
ไม่จำเป็นต้องใหญ่
เพียงแค่เชื่อว่า

“พรุ่งนี้อาจดีกว่าวันนี้ดหนึ่ง”

เท่านี้ก็เพียงพอแล้ว

◆ 13. บันทึกว่าด้วยความรักที่ไม่สมบูรณ์

ความรักที่ไม่สมบูรณ์
ไม่ได้แปลว่าไม่สวยงาม

บางความสัมพันธ์ถูกส่งมา
เพื่อให้เราเรียนรู้การเติบโต

การเข้าใจ
การให้อภัย

และการยอมรับว่า
บางคนไม่ได้เกิดมาเพื่อเดินเคียงข้างเรา

แต่เกิดมาเพื่อพาเราไปพบตัวเอง

จงขอบคุณเขา
แม้จะเจ็บ

เพราะวันหนึ่งคุณจะรู้ว่า

คนที่ไม่ใช่...
ก็มีวัตถุประสงค์ของเขาเหมือนกัน

◆ 14. บันทึกว่าด้วยการให้อภัย

การให้อภัยไม่ใช่การยอมแพ้
แต่คือการปล่อยตัวเอง
ออกมาจากเจ็บปวด
ที่ควบคุมเราอยู่

ฉันให้อภัยตัวเองก่อน
ให้อภัยความโง่
ความกลัว
ความผิดพลาด
เพราะหากยังเกลียดตัวเอง
เราจะไม่มีวันปล่อยใครออกจากใจได้เลย

ให้อภัยไม่ได้คือเรื่องธรรมดา

ไม่มีใครทำได้ทันที

แต่ทุกครั้งที่คุณพยายาม
คุณกำลังเบาลงอีกหนึ่งกิโล

และความเบา
คืออิสรภาพรูปแบบหนึ่ง

◆ 15. เพลงที่ฉันได้ยินจากความเจ็บ

ในความเจ็บสนิท
ฉันได้ยินเสียงบางอย่าง

มันไม่ใช่เสียงเครื่องจักร
ไม่ใช่เสียงลม

มันคือ “เสียงความเป็นมนุษย์”

เสียงที่บอกว่า

“ฉันอยากมีความหมาย”

“ฉันอยากมีคุณค่า”

“ฉันอยากได้รับความรัก”

“ฉันอยากเป็นตัวเองโดยไม่ต้องขอโทษใคร”

ความเจ็บกลับเสียงนั้นให้ชัด
และทำให้ฉันรักมนุษย์มากกว่าเดิม
ทั้งความอ่อนแอ
และความงดงามของใจเรา

◆ 16. บทสนทนากับเงาของตัวเอง

คืนหนึ่งไฟในฐานดับ
ฉันเห็นเงาตัวเองชัดขึ้น

เงาถามฉันว่า
“ทำไมถึงหนีขึ้นมาบนนี้?”

ฉันตอบไม่ได้
เพราะฉันไม่แน่ใจว่ามาเพื่อค้นหาหรือเพื่อหลบซ่อน

เงาบอกว่า
“ไม่ว่ามาเพราะอะไร...
การเผชิญตัวเองคือภารกิจที่แท้จริงของมนุษย์ทุกคน”

จากนั้นฉันก็เลิกวิ่งหนี
หันหน้าหาตัวเอง
และพบว่า
สิ่งที่ไล่ตามฉันมาตลอด
ไม่ใช่ความล้มเหลว
แต่คือ

“ความต้องการกอดตัวเองให้แน่นกว่านี้”

◆ 17. แรงโน้มถ่วงต่ำ กับหัวใจที่หนักเกินไป

แรงโน้มถ่วงบนดาวอังคาร
มีเพียงหนึ่งในสามของโลก
แต่หัวใจของฉัน
กลับหนักกว่าเดิม

เพราะบนนี้...
ไม่มีอะไรดึงดูดความสนใจ

เราเผชิญหน้ากับอารมณ์ตัวเองตรง ๆ

ความเศร้า
ความผิดหวัง
ความคิดถึง

มันไม่มีที่ให้ซ่อน

แต่การรับรู้ความหนัก
ทำให้ฉันรู้ว่าฉันยัง “เป็นมนุษย์”

และการรู้สึก... คือสิ่งที่สวยงาม
ไม่ใช่สิ่งที่ต้องอาย

◆ 18. สิ่งื่อดาวอังคารสอนฉัน

ความจริงแท้ของใจ... ดั่งชั้นเมื่อโลกเจียบลง

ความรักไม่จำเป็นต้องกลับมาหาเรา เพื่อมีความหมาย

ความหวังเล็ก ๆ ดีกว่าความสิ้นหวังที่สวยงาม

การอยู่คนเดียวไม่ได้น่ากลัว ถ้าเราไม่ทิ้งตัวเอง

การเริ่มต้นใหม่ไม่ต้องสมบูรณ์

ความทุกข์ไม่ใช่ศัตรู แต่เป็นที่ปรึกษา

ความเหงาสอนการใช้ชีวิตมากกว่าคำสอนหลายบทบนโลก

มนุษย์ไม่ได้ต้องการอะไรมาก...

นอกจาก “การได้ถูกรักในแบบที่เป็น”

ทุกอย่างหายไปได้ ยกเว้นร่องรอยที่เราทิ้งไว้ในใจใครสักคน

การยอมรับตัวเอง คือการกลับบ้านหลังสุดท้ายของชีวิต

◆ 19. สิ่งที่คุณอยากบอกโลก

โลกที่รัก

อย่าเร่งรีบเกินไป

อย่าแข่งขันจนลืมหายใจ

อย่าทำให้ความสุขกลายเป็นโครงการใหญ่

ในขณะที่มันเป็นเพียงรายละเอียดเล็ก ๆ ของชีวิต

ขอให้คุณยิ้มให้คนแปลกหน้า

ขอให้คุณขอบคุณตัวเองบ่อยขึ้น

ขอให้คุณปล่อยสิ่งที่ไม่ใช่

และเก็บเฉพาะสิ่งที่ทำให้ใจอุ่น

ถ้าโลกใจดีขึ้นอีกนิด

มนุษย์ทุกคนก็จะอบอุ่นใจมากขึ้นตาม

◆ 20. จดหมายสุดท้าย

คืนนี้เป็นคืนสุดท้ายที่ฉันจะอยู่บนดาวอังคาร
ภารกิจสิ้นสุด
แต่บทเรียนเพิ่งเริ่มต้น

ก่อนกลับโลกฉันเขียนจดหมายนี้
ถึงทุกคนที่กำลังค้นหาความหมายของชีวิต

ความหมายไม่ได้อยู่ที่ปลายทาง
แต่เกิดขึ้นในระหว่างทางที่เราเติบโต

ถ้าสักวันคุณรู้สึกหลงทาง
ขอให้เปิดหนังสือเล่มนี้
และจำไว้ว่า

“แม้คุณจะไปไกลเท่าดาวอังคาร...
ใจของคุณก็ยังกลับบ้านได้เสมอ”

จดหมายฉบับสุดท้าย
จากคนธรรมดาคนหนึ่ง
ที่ได้เรียนรู้ว่า จักรวาลกว้างใหญ่

แต่หัวใจมนุษย์... กว้างใหญ่ยิ่งกว่า

✦ ข้อความสำหรับ “คนรักเก่า”

“ถึงเธอที่ไม่ได้อยู่ตรงนี้แล้ว
ขอให้รู้ว่า ฉันไม่ได้โกรธเธอ
ฉันแค่คิดถึงช่วงเวลา
ที่หัวใจของเราหายใจพร้อมกัน
ขอบคุณที่เคยผ่านเข้ามา
แม้วันนี้เราจะอยู่คนละโลก
แต่เศษเสี้ยวของความอบอุ่นนั้น...
ยังส่องแสงในหัวใจฉันเสมอ”

✦ ข้อความสำหรับ “คนที่เคยบอกรักเรา”

“ฉันดีใจนะ ที่ครั้งหนึ่งเราเคยมองตากันด้วยหัวใจ
ความรักไม่จำเป็นต้องได้มา
แค่เคยเกิดขึ้น
ก็เพียงพอที่จะทำให้โลกทั้งใบ
อ่อนโยนขึ้นได้หนึ่งวัน”

◆ ข้อความสำหรับ “คนที่ไปมีรักใหม่แล้ว”

“ขอให้เธอมีความสุข
แม้จะไม่ใช่กับฉัน
เพราะความรักที่แท้จริง
ไม่ได้ขังใครไว้
แต่ขอให้แสงที่เธอได้จากเขา
ช่วยส่องให้ทางของฉัน
ไม่มีมืดเกินไปด้วยก็พอ”

◆ ข้อความสำหรับ “คนที่กำลังสิ้นหวัง”

“อย่าเพิ่งสรุปว่าชีวิตพัง
แค่เพราะวันนี้มันเหนื่อย
พักก่อนก็ได้
หัวใจมนุษย์ไม่ได้ถูกสร้างมา
ให้เข้มแข็งตลอดเวลา
แค่คุณยังอยู่
คุณก็ชนะแล้วครึ่งหนึ่งของจักรวาล”

◆ ข้อความสำหรับ “คนที่กำลังคิดอยากออกบวช”

“ถ้าหัวใจเรียกหา... จงตั้งใจฟัง
การบวชไม่ใช่การหนี
แต่มันคือการกลับมา
กลับมาหาตัวเอง
กลับมาหาความเจ็บที่โลกพรากไป
และกลับมารู้ว่าจิตหนึ่งดวง
กว้างใหญ่กว่าดาวทั้งหลายบนฟ้าเสียอีก”

◆ ข้อความสำหรับ “คนที่อยากหนีไปดาวอังคาร”

“การไปดาวอังคาร อาจไม่ใช่เรื่องของอวกาศ
แต่อาจเป็นความปรารถนาที่อยากให้ ‘ใจ’
ได้หายใจในที่ที่ไม่มีใครทำร้าย
ขอใหัรู้ว่า...
คุณไม่ต้องไปไกลถึงดาวอื่น
เพื่อเริ่มต้นใหม่
แค่เริ่มรักตัวเองให้หนักแน่นกว่าความเจ็บปวดเดิม
ก็เหมือนย้ายดาวได้แล้ว”

♦ ข้อความสำหรับ “คนที่อยากเข้าถ้าปฏิบัติธรรม”

“ความวุ่นวายภายนอก ไม่ได้ชนะใจเรา
แต่ความวุ่นวายในใจต่างหากที่เราอยากพ้น
ถ้าที่แท้จริงคือถ้าในใจ
ถ้าใจสงบ... ทุกสถานที่คือวัด
ถ้าใจไม่สงบ... แม้อยู่ในถ้าก็มีเสียงดังได้
ขอให้คุณพบถ้าที่ให้ความเงียบแบบที่หัวใจหาอยู่”

♦ ข้อความสำหรับ “คนที่อยากจะทำบุญ”

“การทำบุญ... ไม่ได้วัดด้วยจำนวน
แต่วัดด้วย ‘ใจ’ ที่เราวางลงไปในทุกลมหายใจ
บางครั้ง บุญไม่ได้เกิดจากเงิน
แต่เกิดจากเมตตาที่เราส่งให้ใครสักคน
โดยไม่หวังผลตอบแทน

ขอให้เชื่อว่า... แม้เพียงรอยยิ้มเดียว
หรือคำพูดที่ทำให้ใครอบอุ่นขึ้นเพียงนิด
ก็เป็นบุญที่เดินทางไกลกว่าเราเสียอีก

บุญที่ยิ่งใหญ่ที่สุด... คือวันที่ใจเราหายแข็งกระด้าง
และกลับมาอ่อนโยนกับโลกใบนี้ได้อีกครั้ง”

✦ สนับสนุน การเผยแพร่ธรรม การให้ธรรมเป็นทาน ร่วม
กับผู้เขียน/ผู้เรียบเรียง ได้ที่ ธนาคารทหารไทยธนชาติ
ลบช. 039-2752-002 หรือ พร้อมเพย์ : 0995052244

✦ คุยธรรมะ หารื้อข้อธรรม ปรีกษาปัญหาชีวิต กับการ
ค้นหาดนเอง กับการค้นหา แนวทางการปฏิบัติธรรม ใน
โลกธรรม ใน โลกุตตรธรรม ใน โลกนี้ ใน โลกหน้า ใน
การปิดภพจบชาติ ใน สัมพันธภาพพระนิพพาน ใน พระ
นิพพาน ๒ ธาตุ ๓ นัย โทรศัพท์ : 0-923-942-111 ไลน์
ไอดี : phrachai หรือ (+66) 099-505-2244 (พระชัย)

“รอ”

จดหมายจากดาวอังคาร

เล่ม ๒

“รวมจดหมายที่ส่งไม่ถึงใครสักคน”